

Arrest

nr. 105 385 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 december 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat William VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier (verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken), bent u van Bengaalse afkomst uit Kaptan Bazar te Comilla district in Bangladesh.

Op 14 februari 2001 trouwde u met uw ex-man. U werd geslagen en gefolterd. Uw ex-man had een seksueel probleem.

Daarom startte u een affaire met uw huidige man, U. M. A. (O.V. X), en u geraakte zwanger.

U vluchtte samen met uw man naar Krisnopur.

*Op 12 november 2006 werd jullie dochter daar geboren.
U scheidde van uw ex-man en jullie trouwden op 14 augustus 2007.
De gemeenschap sloot jullie uit omdat jullie een affaire hadden op het moment dat u nog getrouwd was en omdat u in die periode zwanger geraakte.
Na jullie huwelijk trokken jullie naar de ouders van uw man. Ook daar werden jullie bedreigd.
Nadien trokken jullie naar Chauddogram. U bleef daar tot 2010.
Wanneer uw dochter naar school begon te gaan trokken jullie naak Chak Bazar, maar daar liet de school weten dat jullie dochter niet welkom was.
Uiteindelijk trokken jullie naar Chapapur. Daar zag een vriend van uw ex-man jullie. Hij bedreigde jullie.
Daarom besloten jullie om Bangladesh te verlaten.
Begin september 2011 trokken jullie illegaal naar Calcutta in India. Nadien reisden jullie door naar Delhi.
Op 25 december 2011 namen jullie een vliegtuig richting Europa.
En eind 2011 vroegen jullie asiel aan in België.
U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.”*

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat u op 11 oktober 2012 werd opgeroepen op de door u gekozen woonplaats per aangetekende brief.

U gaf hier echter geen gevolg aan en u hebt hiervoor tot op heden geen geldige reden opgegeven.

Door dit niet verschijnen blijft u in gebreke om uw asielverzoek voldoende te staven met concrete elementen waaruit blijkt dat er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, geeft u bovendien blijk van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Daarnaast blijkt uit informatie verkregen van het UKBA (United Kingdom Border Agency), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (blauwe map, punt 1), dat u op 19 april 2011 te Dhaka een visum hebt aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk en dat die aanvraag aanvaard werd. Uw visum was geldig tot 30 januari 2014.

Dit doet vermoeden dat u voor uw aankomst in België in het Verenigd Koninkrijk verbleef.

Het feit dat uw man op 6 oktober 2010 eveneens te Dhaka een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft aangevraagd versterkt dit vermoeden. Uw aanvraag werd immers aanvaard als partner van een persoon die al met een studentenvisum in het Verenigd Koninkrijk verbleef.

U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties.

U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u met een vals paspoort reisde (verklaring DVZ, punt 21) en dat u Bangladesh pas in september 2011 op illegale wijze verliet (verklaring DVZ, punt 35). U vermeldde nergens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Deze vaststelling ondermijnt op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Gezien al deze vaststellingen heeft u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het

kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet niet aannemelijk weten te maken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 november 2012 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) gelezen in samenhang artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster is van mening dat de commissaris-generaal ten onrechte afleidt uit de vaststelling dat zij verzwegen heeft in het bezit te zijn van een Bengaals paspoort voorzien van een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk, dat zij de Belgische asielinstanties op intentionele wijze probeerde te misleiden. Volgens haar gaat de commissaris generaal voorbij aan de realiteit dat een dergelijk studentenvisum, gelet op haar beperkte financiële middelen, de enige mogelijkheid is om de situatie in haar land van herkomst te ontvluchten.

Bovendien, zo stelt verzoekster, staat haar verhaal over haar vlucht los van haar eigenlijk asielrelaas en moet de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, enkel worden beoordeeld in functie van het asielrelaas.

De commissaris-generaal verliest volgens verzoekster eveneens uit het oog dat de aanvraag van een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk impliceert dat verzoekster zich op basis van de aanvraagformulieren ertoe verbindt geen asielaanvraag in te dienen in het Verenigd Koninkrijk; verzoekster verklaart dat deze praktijk zeer courant is bij het aanvragen van een dergelijk type visum en de commissaris-generaal niet onderzocht heeft of dit ook effectief het geval was in haar dossier.

Bijgevolg, zo stelt verzoekster, kan niet aangenomen worden dat zij te kwader trouw was en de Belgische asielinstanties bewust heeft trachten te misleiden.

Verwijzend naar een publicatie van de UNHCR, (UNHCR, *Module d'autoformation 2: Détermination du statut de réfugié. Déterminer qui est un réfugié*, Genève, UNHCR, 2005, p. 139) stelt verzoekster dat de commissaris-generaal uit incoherenties in haar verhaal of het niet meedelen van alle pertinente feiten, niet kan besluiten dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Verzoekster duidt het de commissaris-generaal ook ten kwade dat hij slechts een zeer beperkte analyse van haar problemen in haar land van oorsprong heeft uitgevoerd zodat het niet mogelijk is om te besluiten dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn. Zij stelt dat *“de sanctie die het CGVS verbindt aan het niet meedelen van het studentvisum niet enkel foutief (is), maar ook disproportioneel”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Zij voert aan dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen.

Zij wijst erop dat haar asielaanvraag moet worden beoordeeld in het licht van de afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal. Zij stelt dat haar relaas in het geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met de situatie in haar land van herkomst die welbekend is, zodat haar asielrelaas als geloofwaardig moet worden aangenomen. Het feit dat de stukken niet up-to-date zijn, is aldus volgens verzoekster geen argument om haar asielaanvraag te verwerpen; zelfs zonder documenten is het volgens haar mogelijk om enkel op basis van mondelinge verklaringen erkend te worden.

Het niet meedelen *“van bepaalde details/anedkotes”* (zie het verzoekschrift, p. 4) is volgens verzoekster te wijten aan stress tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en ook ten gevolge van de opgelopen trauma's in haar land van herkomst. Zij meent dat de commissaris-generaal uit de incoherenties en het niet meedelen van alle pertinente feiten, niet kan besluiten tot een ongeloofwaardig asielrelaas; zij verwijst hiertoe opnieuw naar voornoemde publicatie van UNHCR.

Vervolgens voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gezien de commissaris-generaal aan haar de toekenning weigert van de van subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster verklaart dat zij afkomstig is van Bangladesh en bij het aanvragen van asiel uitdrukkelijk gesteld heeft dat haar leven aldaar in gevaar is.

Verzoekster wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus ingevoerd werd door de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), waarvan de criteria zijn overgenomen in artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster somt de voorwaarden op voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die vervat zijn in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet.

Zij wijst erop dat de term 'reëel risico' naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM, gebruikt moet worden en dat wanneer er een gegronde vrees voor ernstige schade is om een niet in het Vluchtelingenverdrag genoemde reden (en geen toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet vormt), verzoekster anderszins internationale bescherming nodig heeft en hem de subsidiaire beschermingsstatus zal worden toegekend.

Verzoekster geeft weer waaruit ernstige schade bestaat overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster stipt aan dat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet impliceert dat rekening dient te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met haar persoonlijke omstandigheden op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen.

Zij laat tevens gelden dat (zie verzoekschrift, p. 5) *“recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending”* en dat *“voortdurende schendingen van mensenrechten in Rusland trieste realiteit (zijn), en de lokale autoriteiten niet bij machte (zijn) op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is”*, en dat *“uitwijken naar een andere regio binnen Bangladesh evenmin een optie (is) aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Zij besluit dat die situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren en algemeen bekend is zodat ook de commissaris-generaal ervan op de hoogte diende te zijn.

Ter illustratie verwijst verzoekster naar enkele internetartikelen van “Amnesty International” waarin volgens haar de actuele situatie in Bangladesh gedetailleerd beschreven wordt en waaruit blijkt dat indien zij zou terugkeren naar haar land, zij een reëel risico op ernstige schade loopt; bovendien, zo stelt verzoekster, kan of wil zij wegens dit risico zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten stellen.

Bijgevolg besluit verzoekster dat haar vraag om subsidiaire bescherming gegrond verklaard moet worden.

Verzoekster roept ook een schending in van artikel 3 EVRM; zij stelt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig artikel 3 EVRM.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en over “de minimale graad van ernst” opdat een behandeling binnen het toepassingsgebied van voormeld artikel zou komen.

Zij herhaalt dat voortdurende mensenrechtenschendingen een trieste realiteit zijn in Bangladesh, dat lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen gewapende conflicten en dat uitwijken voor haar evenmin een optie is, dat de schendingen tot op de dag van vandaag blijven voortduren en de commissaris-generaal hiervan op de hoogte diende te zijn.

Verzoekster besluit dat de afwijzing van haar asielaanvraag impliceert dat zij *de facto* gedwongen wordt naar haar land terug te keren waardoor zij blootgesteld zal worden aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in haar land, wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Verzoekster voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster wijst op het grondrecht op basis waarvan iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die in feite en in rechte aanvaardbaar zijn. Verzoekster wijst er ook op dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, inhoudt dat iedere bestuurshandeling moet worden ondersteund door deugdelijke motieven die naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd; verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State van 20 november 2001.

Verzoekster zet uiteen dat de motievencontrole bestaat uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) de juridische juistheid van de motieven, (iv) het bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Verzoekster merkt op dat de motieven van een beslissing de feiten zijn die de actor van de handeling tot het stellen ervan heeft bewogen, of nog, op de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen. De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer ze ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten, niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is.

Verzoekster voert aan dat de Raad een administratieve rechtshandeling kan vernietigen omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing.

Verzoekster meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, gezien ze feitelijk onjuist zijn, falen naar recht en bijgevolg de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing leidt verzoekster af dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoekster, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt”*.

Tenslotte laat verzoekster gelden dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht voortvloeit uit de schending van de voorgaande middelen.

Zij besluit dat zij voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster vraagt de Raad in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en van haar de hoedanigheid van vluchteling te erkennen, *“het nodige te doen opdat aan Verzoekster zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die haar toelaten op regelmatige wijze in België te vestigen”* (zie het verzoekschrift, p. 10) of minstens de bestreden beslissing te vernietigen, omdat wat de vluchtelingenstatus betreft, essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen en dienvolgens het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, *“het nodige te doen opdat aan Verzoekster zo spoedig mogelijk de documenten zouden kunnen worden bezorgd die haar toelaten op regelmatige wijze in België te vestigen”* (zie het verzoekschrift, p. 10) of minstens de bestreden beslissing te vernietigen, omdat wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen en dienvolgens het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekster er niet in slaagt haar vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(-en) en plaats(-en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster door de commissaris-generaal op 11 oktober 2012 met een aangetekend schrijven werd opgeroepen op de door haar gekozen woonplaats in België (Place Roi Baudouin, 80A, 5350 Ohey).

Het blijkt echter (zie administratief dossier) dat zij aan de oproeping geen gevolg gaf, noch gaf zij een geldige reden op voor haar niet verschijnen binnen de 15 dagen na het verstrijken van die datum, zoals vereist door artikelen 52, § 2, 4° en 57/10 van de vreemdelingenwet.

Door dit niet verschijnen blijft verzoekster in gebreke om haar asielverzoek voldoende te staven met concrete elementen waaruit blijkt dat er, wat haar betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad wijst er in deze op dat er slechts sprake is van overmacht indien verzoekster een gebeurtenis is overkomen die haar volkomen vreemd is, die het haar onmogelijk maakt haar verplichtingen na te komen en waaraan zijzelf geen schuld heeft (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058). Verzoekster toont dit niet aan.

Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, geeft verzoekster bovendien blijk van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van haar asielrelaas; dat haar asielaanvraag ook moet worden beoordeeld in het licht van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal; dat haar relaas in het geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met feiten over het land van herkomst die welbekend zijn, zodat haar asielrelaas geloofwaardig is en blijft; dat het niet up-to-date zijn van de stukken geen argument om de asielaanvraag te verwerpen; dat het zelfs zonder documenten mogelijk moet zijn om op basis van mondelinge verklaringen erkend te worden; dat het niet meedelen van bepaalde details/anekdotes te wijten is aan stress voor het verhoor op het Commissariaat-generaal, ingebakken wantrouw ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong; dat de commissaris-generaal uit de incoherenties en het niet meedelen van alle pertinente feiten, niet kan besluiten dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de asielaanvraag van verzoekster moet worden beoordeeld in het licht van de afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal en haar relaas in het geheel bekeken coherent en plausibel is en overeenstemt met de situatie in haar land van herkomst die welbekend is, zodat haar asielrelaas als geloofwaardig moet worden aangenomen, wijst de Raad erop dat verzoekster zich niet op het Commissariaat-generaal heeft aangeboden voor verhoor.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen, wijst de Raad erop dat verzoekster op het Commissariaat-generaal geen enkel stuk heeft neergelegd.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat het mogelijk is om zelfs zonder documenten maar enkel op basis van mondelinge verklaringen erkend te worden, wijst de Raad erop dat verzoekster op het Commissariaat-generaal geen verklaringen heeft afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele verklaring geeft voor haar afwezigheid op het verhoor op het Commissariaat-generaal.

Bovendien merkt de Raad op dat uit informatie verkregen van het UKBA ("United Kingdom Border Agency"), waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat de man van verzoekster op 6 oktober 2010 te Dhaka (Bangladesh) een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk en dat die aanvraag aanvaard werd; het visum was geldig tot 30 januari 2012.

Dit doet vermoeden dat de man van verzoekster voor zijn aankomst in België, eind december 2011, in het Verenigd Koninkrijk verbleef.

Het feit dat verzoekster op 19 april 2011 eveneens te Dhaka een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft aangevraagd versterkt dit vermoeden. Haar aanvraag werd immers aanvaard als partner van een persoon met een studentenvisum in het Verenigd Koninkrijk.

Verzoekster verzweeg deze informatie echter voor de Belgische asielinstanties en verklaarde daarentegen dat zij in het kader van zijn asielaanvraag in België met een vals paspoort reisde (zie verklaring DVZ, nr. 21) en dat zij Bangladesh pas in september 2011 op illegale wijze verliet (verklaring DVZ, nr. 35).

Nergens vermeldde zij haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Het lijkt er dan ook op dat zij getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Deze vaststelling ondermijnt haar algehele geloofwaardigheid.

Waar deze vaststelling volgens verzoekster voorbij gaat aan de realiteit dat een dergelijk studentenvisum, gelet op de beperkte financiële inkomsten, de enige mogelijkheid is om de situatie in zijn land te ontvluchten, stelt de Raad vast dat verzoekster hiermee geen verklaring biedt voor het verzwijgen van deze informatie bij het afleggen van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook haar bewering dat het relaas van haar vlucht uit zijn land losstaat van het asielrelaas en dat de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, moet worden beoordeeld in functie van het asielrelaas, en niet het vluchtrelaas, wordt door de Raad niet aangenomen.

Ook de geloofwaardigheid van de reisweg mag worden betrokken bij de beoordeling van de asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoekster immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De bewering dat de aanvraag van een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk impliceert dat de aanvrager op basis van de aanvraagformulieren zich ertoe verbindt aldaar geen asiel aan te vragen, wordt niet gestaafd en doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster deze visumaanvraag voor de Belgische asielinstanties heeft verzwegen.

Waar verzoekster verwijst naar een publicatie van de UNHCR, (*UNHCR Module d'autoformation 2: Détermination du statut de réfugié. Déterminer qui est un réfugié*, Genève, UNHCR, 2005, p. 139) en aanvoert dat uit incoherenties of het niet meedelen van alle pertinente feiten niet kan worden afgeleid dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is, wijst de Raad erop dat deze publicatie slechts de waarde van aanbeveling heeft en aldus geen bindende kracht heeft binnen de Belgische rechtsorde.

De Raad wijst verzoekster er bovendien op dat de commissaris-generaal reeds op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet aangezien verzoekster zich niet heeft aangemeld op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de 15 dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgaf, gerechtigd is haar asielaanvraag af te wijzen.

De aanvoering dat er een disproportioneel gewicht zou worden gehecht aan het niet meedelen van het studentenvisum, is dienaangaande niet dienstig.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat slechts een zeer beperkte analyse van de problemen van verzoekster in het land van oorsprong werd uitgevoerd, op basis waarvan het onmogelijk is om te besluiten dat de verklaringen van verzoekster ongeloofwaardig zijn, wijst de Raad erop dat door de afwezigheid van verzoekster op het verhoor op het Commissariaat-generaal en het gebrek aan een

redelijke verantwoording binnen de 15 dagen, de asiendienst niet gehouden is een grondige analyse van de problemen van verzoeker in zijn land van oorsprong door te voeren.

Verzoekster slaagt er niet in de vaststelling dat hij op intentionele wijze de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden, te weerleggen.

De Raad merkt bovendien op dat de verklaring van verzoekster dat zij geen asiel wou aanvragen in het Verenigd Koninkrijk, een indicatie vormt dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, wat hoe dan ook afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststellingen heeft verzoekster zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk weten maken.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoekster nog een hele uiteenzetting geeft over de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet doordat aan haar de subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend werd, wijst de Raad erop dat artikel 57/10 van de vreemdelingenwet ook van toepassing is op de subsidiaire beschermingsstatus, zodat de toekenning ervan door de commissaris-generaal ook mag worden geweigerd wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de 15 dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

Aan verzoekster wordt aldus de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) geweigerd.

De Raad merkt bovendien op dat verzoekster geen enkel concreet element aanreikt waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE